

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת שמות תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כ"ה.

הפסוקים הקרובים נביא מצני"ה סרקיס מאמאר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

מצנינו בגמרא (קידושין מ:): **יִרְאֶה אָדָם עֲצָמוּ כְּאֵלוּ חֲצִיו חִיב וְחֲצִיו זָכָאי, עֲשֵׂה מִצְוָה אַחַת אֲשֶׁרִיו שֶׁהֲכָרִיעַ עֲצָמוּ לְכַף זְכוּת, עֵבֶר עֲבָרָה אַחַת אוֹי לוֹ שֶׁהֲכָרִיעַ אֶת עֲצָמוּ לְכַף חוּבָה. וְכֵן שֵׁם עֲשֵׂה מִצְוָה אַחַת אֲשֶׁרִיו שֶׁהֲכָרִיעַ אֶת עֲצָמוּ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף חוּבָה. צָרִיךְ לְהִבִּין אֵיךְ שֵׁיךְ שֶׁמַּעֲשֶׂה קֶטֶן שֶׁל אָדָם אַחַד מְכָרִיעַ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְיָמָה הַעֲנִינֵן שֶׁל הַמִּשְׁקָל הַזֶּה שֶׁשׁוֹקֵל אֶת הַזְכוּת וְהַחוּבוֹת מֵהַיּוֹתֵר כְּבֵד. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּכָל אָדָם שְׁחוּטָא לֹקַח מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן, וְכִשְׁעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה הוּא מַחְזִיר מֵהַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן לְעֲלִיּוֹן, לְכֵן שׁוֹקְלִים בְּמִשְׁקָל לְרֵאוֹת אִם אֵין הוּא נִכְנָס בַּחֲצִי שֶׁל הַקְּלָפָה, וְאִזּוּ הוּא זָכָאי. וְכֵן שׁוֹקְלִים אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּאִפְן כְּלָלִי, אִם הַצְּדִיקִים הִרְבּוּ בְּמִצְוֹת וְהִשְׁלִימוּ מֵהַשְׁרָעִים לְקַחוּ מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֶּהר (תִּיקוּנִים קכח:): **מִשְׁקָל מִצַּד הָאוֹת ו', שְׁנֵי מֵאֲזֵנֵי הַשֶּׁקֶל הֵם ה' ה'.** רואים שֶׁהַזֶּהר לְמַד שֶׁמִּשְׁקָל מִסְמַל אֶת הָאוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הו"ה, וְשְׁנֵי מֵאֲזֵנֵי הַשֶּׁקֶל מִסְמְלִים אֶת שְׁתֵּי אוֹתוֹת ה' שֶׁל שֵׁם הו"ה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַמִּשְׁקָל שׁוֹקֵל בֵּין שְׁנֵי הַחֲצָאִים שֶׁל הָאוֹת ו' לְרֵאוֹת שֶׁלֹּא לְקַחוּ מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן. וְהוּא שׁוֹקֵל אֶת שְׁתֵּי אוֹתוֹת ה' שֶׁל שֵׁם הו"ה הַמִּסְמְלוֹת אֶת רַחֵל וְלֵאָה, לְרֵאוֹת שֶׁרַחֵל הַמִּסְמְלֶת אֶת הַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה מִתְּגַבְּרַת עַל לֵאָה הַמִּסְמְלֶת אֶת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שִׁיּוֹרֵד דֶּרֶךְ הַקְּלָפָה. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֶּהר (בראשית ל:): שֶׁהַמִּשְׁקָל הוּא בְּסוּד עֲמוּד הָאֲמָצַע שֶׁשׁוֹקֵל וּמְכָרִיעַ בֵּין הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁנִּמְצָאִים בְּצַד יְמִין וּשְׂמָאל שֶׁל הַמִּשְׁקָל. וּבְאֵרְנוּ שֶׁהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן הוּא בְּחִינַת חֶסֶד, וְהַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן הוּא בְּחִינַת גְּבוּרָה. וְכֵן מוּבָא בְּפֵרוּשׁ ה'מֵתוּק מִדְּבַשׁ' עַל הַזֶּהר (תשא קפא:): **שֶׁמִּשְׁקָל עִם הָאוֹתוֹת בְּגִימְטְרִיא דְעַת הַמִּסְמְלֶת אֶת עֲמוּד הָאֲמָצַע, לְרַמֵּז עַל שֶׁקוֹל הַדְּעַת. וְכֵן הִבְאֵנוּ לְעִיל אֶת הַזֶּהר (לך לך צב:):** שֶׁהִיוּ מִתְּעוֹרְרִים בְּחִצּוֹת הַלִּילָה לְעַבּוֹדַת ה' דֶּרֶךְ מִשְׁקָל, שֶׁהִיָּה מְבַדִּיל בֵּין שְׁנֵי חֲצָאֵי הַלִּילָה הַמִּסְמְלִים אֶת לֵאָה וְרַחֵל.**

וכן מְצִינּוּ בַּזֶּהר (פקודי רנה:): שֵׁשׁ מְלֶאכִים שֶׁנִּקְרָאִים מֵאֲזֵנִים, וְתַפְקִידָם הוּא לְזוּג אִישׁ וְאִשָּׁה בְּסוּד הַמִּשְׁקָל, עַל יְדֵי שֶׁכִּפְּיָכּוֹל שׁוֹקְלִים אוֹתָם יַחַד לְרֵאוֹת שֶׁהֵם מִתְּאִימִים זֶה לְזֶה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁבְּהַשְׁפַּעַת הַזּוּג נִחְתָּךְ הַשְּׁפַע בֵּין שְׁנֵי הַחֲצָאִים וְזֶה סוּד הַמִּשְׁקָל שֶׁמְפָרֵד בֵּין שְׁנֵי הַחֲצָאִים. וְכֵן **מִשְׁקָל בְּגִימְטְרִיא הַר הַמּוֹרֶיָה** הַמִּסְמְלֶת אֶת הַיְסוּד, כְּמוּבָא בְּלִקְוֹת לְהָאֲרִיז"ל (וירא ע' עב).

ולפי דְּבָרֵינוּ נִרְאֶה לְבָאָר מְדוּעַ הָעֵסֶק בְּפִנְיָמִיּוֹת הַתּוֹרָה מִמִּתִּיק אֶת הַדִּינִים מְעַל עִם יִשְׂרָאֵל וּמִבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ בְּאֲרִיכוֹת בְּפִתִּיחָה לְסִפְר. כִּיּוֹן שֶׁכָּל פְּעֻלָּה בְּתַחוּם הַזֶּה הִיא גְּדוּלָּה וְכִבְיָרָה לְאִין עֲרוּךְ מֵהָעֵסֶק בְּתַחוּם הַפְּשֻׁט, כְּפִי שֶׁגָּלוּ לָנוּ חִז"ל, מִמִּילָא מִשְׁקָלָה רַב מֵאֵד וּמְכָרִיעָה אֶת הַמִּשְׁקָל הָעֲלִיּוֹן הַכְּלָלִי שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל לְכַף זְכוּת, וְאִין

לך המתקה גדולה מזו. וזה לשון הרמב"ם (תשובה ג, ב) אדם שעונותיו מרבין על זכויותו מיד הוא מת ברשעו, שנאמר "על רב עונך", וכן מדינה שעונותיה מרבין מיד היא אובדת, שנאמר "זעקת סדם ועמרה פי רבה וגו'", וכן כל העולם פלו אם היו עונותיהם מרבין מזכויותיהן מיד הן נשחתין, שנאמר "וירא ה' פי רבה רעת האדם", ושקול זה אינו לפי מנין הזכויות והעונות אלא לפי גדלם, יש זכות שהיא כנגד כמה עונות שנאמר "יען נמצא בו דבר טוב", ויש עון שהוא כנגד כמה זכויות, שנאמר "וחוטא אחד יאבד טובה הרבה", ואין שוקליו אלא בדעתו של אל דעות והוא היודע היאך עורכין הזכויות כנגד העונות.

מצינו בזהר (ויקרא טו.) שגלות בגל היתה בסוד הפתוב "צדיק פתמר יפרח", לכן היא היתה שבועים שנה, שהוא זמן פריחת התמר עד שנותן פרות. והגאלה העתידה תהיה בסוד הפתוב "כארז בלבנון ישגה", שהארז מתעבב הרבה זמן וכו'. נראה שהזהר מרמז על פנימיות התורה הנרמזת בארז שיש בו אותיות רז, וכן לבנון מרמז על פנימיות התורה, כמובא בפרוש המ'תוק מדבש' על הזהר (חיי שרה קלב.) שלבנון נוטריקון ל"ב נתיבות חכמה, נר"ן שערי בינה.

כתוב (במדבר יא, ד) "והאספסוף אשר בקרב התאו תאנה וישבו ויבכו וגו' זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם". ומבאר רש"י "חנם" חנם מן המצוות. רואים שהשפעה שבאה מקלפה נקראת בשם חנם.

נראה דלכן הוא חנם, דחנים עם י' בגימטריא חצי, ויש כאן רמז שהשפעה זו באה מהחצי העליון שיוכר דרך הקלפה. וכן מצינו מאן דאמר בגמרא (יומא עה.) שהתלונה היתה על עריות שנאסרו עליהם במדבר. ולפי זה הם התלוננו על ההתקשרות עם השפעת הסוד דקלפה שהיא החצי העליון כדלעיל. וכן מובא בספר 'בית מדרש' בשם הגר"א שטעמו במצרים טעם דג הלונתן שנאכל לעתיד לבא. ועל זה אמרו "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם". ומבאר לדברינו שאכלו את החצי העליון, שנאכל ממנו לעתיד לבא. וכן מצינו בזהר (בהר קח.) על הפתוב "יצא לחפשי חנם", שהעבד יוצא מהקלפות שנקראים חנם.

נראה דלכן ההשפעה מהקלפה נקראת חנם, דקלפה נותנת בחנם בלי יגיעה. היות שהוא נותן מהחצי העליון של החסדים שענינו להשפיע חסד בלי חשבון ובלי לבדק אם מגיע לאדם אם לא. כפי שבארנו לעיל בענין התקיעות שאברהם בקש חסד גם עבור הגויים. מה שאין פן מי שמקבל מצד הקדשה מהחצי התחתון, הכי חצי זה עובר דרך הגבורה שבודקת אם מגיע לאדם או לא, ממילא צריכים יגיעה כדי לקבל את זה. וכן אצל עשו שמסמל את חצי הקלפה כדלעיל, מצינו שנולד עשוי ומוכן עם שערות ושנים. ונראה דזה מרמז שבצד הקלפה מקבלים הכל מן המוכן בלי שאדם יצטרך לעבד ולהתיגע. וכן מובא ברש"י (בראשית כז, כח) "ויתן לך האלהים" מהו האלהים, בדין, אם ראוי לך יתן לך, ואם לאו לא יתן לך, אבל לעשו אמר "משמני הארץ יהיה מושבך" בין צדיק בין רשע יתן לך. וכן נראה דיש רמז בפתוב (תהלים קיז, ב) "כי גבר עלינו חסדו", דשלוש הגבורה עם החסד יחד הוא רק אצל ישראל "עלינו". וכפי שממשיך הפתוב "ואמת הוי"ה לעולם", דשפע זה הוא שפע ששיך להשפעת עמוד האמצע דקדשה שנקרא אמת. וכן מצינו בזהר (וישח קעד.) שבצד הקדשה כל ההתחלות קשות כיון שהם באים דרך צד הגבורה, כפי שרואים שתחלת השנה בראש השנה הוא זמן של דין, מה שאין פן בצד הקלפה ההתחלה היא בנחת ובחסדים ואחר כך הדין בא לכלותם.

וכן מצינו בזהר (תרומה קכח.) שאדם צריך להוציא ממון עבור קיום המצוות, ואם הוא מקבל את המצוה בחנם רוח הטמאה שורה על המצוה.

מצינו ברש"י על הפתוב (בראשית ט, כא) "וישכר ויתגל בתוך אהלה" שהמלה אהלה מרמזת על חטא היין של נח ועל חטא היין של עשרת השבטים שבגלו גלו מן הארץ. נראה דאהלה אותיות לאה ה', ומרמז על פן שנגנסו

לחצי העליון שהוא בבחינת לאה והוא שיך לאות ה' ראשונה של שם הוי"ה. ולכן בחטא היין דוקא נרמז דבר זה, דבארנו במאמר 'חשמל דם' שיין מסמל את העטרה שביסוד, והעליה לחצי העליון נעשית דרך העטרה שביסוד דקלפה שהיא בבחינת יין. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולאה פ"ד) שמקום החבור בין רחל ולאה הוא בסוד יין. וזה לשון הזהר (נח עג): **"ויתגל גלה פרצת העולם שהיתה סתומה בתוך אהלה כתוב בה"א, ועל זה כתוב ואל תקרב אל פתח ביתה בתוך אהלה של אותו כרם. ובפרוש 'מתוק מדבש' שם שגלה פרצת העולם שהיתה סתומה היינו מקום הנוקבא דקלפה. רואים שנח נכנס בחטאו למקום הנוקבא דקלפה, והבאנו לעיל מהשער הפסוקים' להאריז"ל (ויצא ע' עג) שלאה מסמלת את לילית הנוקבא דקלפה, וכפי שבארנו שהשפעתה יורדת דרך הקלפה. כתוב (בראשית י, כה) **"שם האחד פלג פי בימיו נפלגה הארץ"** נראה דפלג שנקרא על שם דור הפלגה מרמז בשמו שהחטא של דור הפלגה היה בחצי, שנכנסו בחצי העליון של היסוד ורצו להוריד שפע דרך החיצונים, כמובא ב'ספר הלכותיים' להאריז"ל (נח ע' מא) שמגדל דור הפלגה היה בבחינת יסוד, והם נסו למשך שפע מהקדשה לקלפה דרך המגדל. ולכן פלג נקרא על שם דור הפלגה, דפלג סמל בשמו את סוד החצי, וכן מובא ב'חזקוני' שמפלג נפלגו חיי האנשים וחיו רק מחצית משנות חיי הראשונים. ומבאר לדברינו דדור הפלגה שפגמו בחצי גרמו את הענש הזה.**

ומרמז במדרש (ב"ר לח, ו) "ודברים אחדים" שאמרו דברים חדים על ה' אלהינו ה' אחד, ועל אחד היה אברהם בארץ, אמרו אברהם זה פרדה עקרה אינו מוליד, ועל ה' אלהינו אמרו לא כל הימנו לבור לו את העליונים ולתן לנו את התחתונים, אלא באו ונעשה לנו מגדל ונעשה עבודת פוכבים בראשו, ונתן חרב בידה ותהא נראת כאלו עושה עמו מלחמה. היינו שאמרו דברים חדים כספין לחתך שפע מהחצי העליון, ולכן היו להם טענות על אברהם שאינו מוליד להשפיע להם את החסדים מהחצי העליון ששיכים לשרש של אברהם, ולכן היו להם טענות על ה' אחד שחותך את השפע בספין חד, ומחלק בין העליונים לתחתונים, ולכן רצו לתת חרב בראש המגדל שתחתך להם שפע מהחצי העליון.

מובא במהרש"א (פסחים קיח). שכ"ו דורות שהיו מבריאת העולם עד מתן תורה הם כנגד שם הוי"ה שהוא בגימטריא כ"ו, ונח שהיה בדור ה' תקן את האות י' של שם הוי"ה, ופלג שהיה ה' דורות אחרי נח תקן את האות ה' ראשונה של שם הוי"ה, וכשחטאו דור הפלגה הפרידו בין האותיות י"ה ל"ה, וזה סוד הפסוק שהזכרנו (בראשית י, כה) **"שם האחד פלג פי בימיו נפלגה הארץ". ומבאר לדברינו שהפסוק הזה מרמז על הפגם בחצי העליון שנרמז באותיות י"ה של שם הוי"ה, שלקחו שפע מהחצי העליון דרך החיצונים וגרמו פרוד בין י"ה ל"ה, שלא יהיה שפע בצד הקדשה. ועוד נראה שפלג נקרא פלג, כיון שממנו יצאו אברהם ויצחק ויעקב שעושים את החלקה לשני חצאים.**

וכן בהשפעת המן שקבלו ישראל במדבר שבאה מצד הקדשה, יש רמז על חצי הקדשה שמערב מהגבורה והחסד יחד, דמובא בספר 'בית ישי' (ע' רנח) שהכתוב (שמות טז, יד) **"דק מחספס דק ככפר" בגימטריא **יצחק, ומחספס** בגימטריא **אברהם**, ומבאר לדברינו שהשפעת המן היתה דרך שני הקוים של אברהם ויצחק, ויצחק מרמז בב' פעמים דק, לרמז על החתוך לשני חצאים דק דק שייצחק עושה בחסדים.**

בארנו לעיל שמנהג יחזי בליל הסדר מסמל את חלקת הגבורה לשני חצאים. וחצי האפיקומן הוא כנגד השפע שנושאר ביסוד לעתיד לבא. ומובא בספר 'אסרי לגפן' (פסח ע' יח) לבאר המנהג שחוטפים את האפיקומן לרמז שהחיצונים מנסים להתלבש על היסוד ולפגם בו. ומבאר לדברינו דפעלת החיצונים היא לנסות לחטוף מחצי זה שנושאר לעתיד לבא ושיך לבחינת לאה. דבכל חטא שאדם חוטא הוא גורם כפיכול שהחיצונים חוטפים לו מהחצי הזה. וכן נראה לבאר המנהג שמחלקים מתנות לקטנים הנקראים מתנות אפיקומן, דיש כאן רמז שהאפיקומן שיך לענין המתנה והשכר

שהאדם יקבל לעתיד לבא. וכן נראה לבאר מדוע האפיקומן נאכל כנגד קרבן פסח, דמובא ב'שער הפנויות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קפב) שקרבן פסח הוא כנגד האור המקיף המתקשר עם הגל הפה, פה סח. וכן מצה זו שיכת לאורות החסדים המקיפים ששייכים לעתיד לבא, כפי שבארנו לעיל שחצי זה הוא בבחינת מקיף. וכן נבאר לקמן בנספח שפסח הוא זמן שליטת החסד, ולפי זה מבאר מדוע אוכלים את האפיקומן המסמל את החצי העליון שצריך להיות שמור לעתיד לבא, ולא לאכלו. וכן מובא בשם ה'בן איש חי' שאפיקומן פרושו אפיקו מ"ן, היינו תעלו מיין נוקבין ר"ת מ"ן. ומבאר לדברינו שהאפיקומן מסמל את החצי העליון, והוא דורש להעלות מיין נוקבין מהחצי התחתון לעליון, להשלים את מה שלקחו מהחצי העליון כדלקמן.

מובא בספר 'חיים לראש' מהגר"ח פלאגי' (ערך צפון) יקח מעט מהמצה של האפיקומן וישא אצלו בחיקו, והוא סגלה להנצל מגזלנים ולהבריא הקלפות. ומבאר לדברינו דשרש הגזל, בא מהקלפות שרוצים לגזל מהאדם את מה שלקח יותר מחלקו, היינו מהחצי העליון, וכשהאדם מראה שיש לו את השפע של החצי העליון אצלו מצד הקדשה הם עוזבים אותו. ומאותו טעם זה מבריא את הקלפות שמתגרים באדם דרך החצי העליון. וכן מובא בספר זכירה, סגלה להשקיט היים מזעפון, טוב להשליך מעט אפיקומן ליים לכל ארבעה רוחות, ויזכר את השם אגל"א. ומבאר לדברינו דים מסמל את החצי העליון כדלעיל, לכן האפיקומן המסמל את החצי העליון משקיט אותו.

מובא בספר 'אסרי לגפון' (פסח ע' נג) בשם הרמח"ל שד' כוסות הם כנגד הד' מצות שיש בלילה זה. דבמנהג יחץ מחלקים המצה לשנים, וממילא יש ד' מצות. נראה דלכן מחלקים את ההלל בליל הסדר לשני חצאים; חצי בכוס שני וחצי בכוס רביעי, דשני כוסות אלו הם כנגד שתי המצות של יחץ. דמצה זו היא המצה השנייה והחצי של האפיקומן נשאר לסוף. ויש כאן רמז שחצי ההלל הראשון הוא כנגד עולם הזה, לכן מזכירים בצאת ישראל ממצרים המדבר על יציאת מצרים וקריעת ים סוף, והחצי השני של ההלל הוא כנגד האפיקומן המרמז על החצי שיהיה לעתיד לבא, לכן אומרים 'שפוך חמתך' וכו'. וכן מובא שם (ע' קה) בשם השל"ה שד' כוסות הם כנגד ד' אמהות, וכוס אחרונה כנגד לאה. ומבאר לדברינו דלאה מסמלת את החצי העליון הנשמר לעתיד לבא.

מצינו בזהר (תיקונים כח): שלעתידי לבא המצה תהיה שלמה, ולא נפרוס אותה. ומבאר לדברינו דלעתידי לבא רחל ולאה יהיו פרצוף אחד ממילא גם המצה תהיה שלמה.

מצינו בגמרא (פסחים סח): ר' אליעזר אומר אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכל ושותה או יושב ושונה, ר' יהושע אומר חלקהו חציו לאכילה ושתיה וחציו לבית המדרש. בארנו במאמר 'חציו לה' ששרש נשמת ר' אליעזר הוא מצד החסד, ושרש נשמת ר' יהושע מצד הגבורה. נראה דלכן ר' יהושע מחלק לחצי חצי, דכן דרך הגבורה לחלק. ור' יהושע מרמז שאף על פי שיש מצוה לאכל ולשתות צריך להזהר לא להכנס בחצי שאינו שייך לעולם הזה. לכן רק חציו לכם. ועל ידי שעושים חציו לבית המדרש נזהרים לא להכנס בחצי שאינו שייך לעולם הזה.

מצינו בגמרא (קידושין ל): וא"ו דגחון חצין של אותיות של ספר תורה. נראה דלכן האות וא"ו מחלקת את התורה לשנים לרמז שהאות וא"ו המסמלת את זעיר אנפין מתחלקת לשני חצאים. ולכן זה במלה גחון של הפסוק (ויקרא יא, מב) "כל הולך על גחון" שמדבר על הנחש, לרמז שהנחש מתלבש על החצי הראשון של הנא"ו, לכן הנא"ו בסוף ענין הנחש. וכן נראה דיש רמז במשנה (בבא מציעא כה): מצא בפותל חדש מחציו ולחוצו שלו, מחציו ולפנים של בעל הבית. דמצינו בזהר (משפטים קטז). שפותל מסמל את עמוד האמצע דאותיות פו תל מסמלות את שם הוי"ה כמנין כ"ו השיך לספירת התפארת, ואת בחינת תל המרמז על היסוד. והמשנה מרמזת שהחצי התחתון החיצוני שיך לאדם ואלו החצי העליון הפנימי שיך לבעל הבית, לקב"ה.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'לְקוּטֵי לְוֵי יִצְחָק' שֶׁחֵק הוּא לְשׁוֹן גְּבוּל וּמִדָּה, שְׁשִׁיכִים לְמִדַּת הַגְּבוּרָה. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר". וְכֵן חֵק מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַפְּרִנְסָה כְּפִי שְׁמֻצִינוּ בְּגִמְרָא (בִּיצָה טו). עַל הַכְּתוּב "כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא", בְּגִמְטְרִיא חֲצִי. וְכֵן בְּצַע הוּא שֵׁם שֶׁל מְמוּן. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שׁוֹפְטִים ה, יט) "בְּצַע כֶּסֶף לֹא לִקְחוּ". וּבְצַע פְּרוּשׁוֹ חֲתוּךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשִׁלִּי טו, כז) "בּוֹצֵעַ בְּצַע". וְכֵן נּוֹקְטִים לְשׁוֹן בְּצִיעָה לְחֲתוּךְ הַפֶּת, בְּצִיעַת הַפֶּת. לְרַמֵּז שֶׁהַשְּׁפָעַת הַמְזוּן וְהַפְּרִנְסָה, הִיא בְּסוּד בְּצִיעָה. וְכֵן בְּצַע הוּא לְשׁוֹן הוֹצָאָה לַפְּעַל, לְבַצֵּעַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִי, י, יב) "כִּי יִבְצַע ה'". כִּי הַחֲתוּךְ מוּצִיא לַפְּעַל אֶת הַחֵלֶק שֶׁהוּא מְשַׁפֵּיעַ כְּדִלְעִיל. וְכֵן בְּצַע פְּרוּשׁוֹ רְנוּחַ, הַמְרַמֵּז עַל שְׁפַע. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית לז כו) "מֵה בְּצַע כִּי נִהְרַג אֶת אֲחִינוּ". וְכֵן בְּצַע בְּגִמְטְרִיא בְּנִימִין הַמְסַמֵּל אֶת הָעֵטְרָה שֶׁבִּיסוּד שְׁשֵׁם מְקוּם הַחֲתוּךְ כְּדִלְעִיל. וְכֵן הַכְּתוּב הַמְרַמֵּז עַל חֲבוּר יוֹסֵף וּבְנֵימִין בְּבֵית הַמֶּקֶדֶשׁ (בְּרֵאשִׁית מה, יד) "וַיִּפֹּל עַל צְוֹאֲרֵי בְנֵימִין אֲחִיו וַיִּבְךְּ וּבְנֵימִין בָּכָה עַל צְוֹאֲרֵיו" ר"ת בְּצִ"ע בְּצִ"ע, דְּחֲבוּר יוֹסֵף וּבְנֵימִין, יֵשׁ בְּצִיעָה. וְכֵן בְּקֶרֶת צְהַרִים עֶרֶב ר"ת בְּצִ"ע הַמְסַמֵּל חֲתוּךְ, דְּכָל חֵלֶק מֵהַיּוֹם יֵשׁ לוֹ חֲתוּךְ אַחֵר. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת הַשְּׁנִיּוֹת שֶׁל אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב, הֵם בְּצִ"ע, דֵּהַשְּׁפָעַת הַג' אָבוֹת לְמַלְכוּת הִיא דֶּרֶךְ חֲתוּךְ. וְכֵן בְּצִ"ע מְרַמֵּז בְּכְתוּב עַל הַשְּׁתַלְשְׁלוֹת הָעוֹלָמוֹת, (יִשְׁעִי מֵג, ז) "כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוּדִי בְּרֵאשִׁיתוֹ יִצְרַתִּיו אֶף עִשִׁיתִיו". בְּדִלּוּג שְׁבַע אוֹתִיּוֹת. וְכֵן בְּצַע בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת עֵצָב, דְּעֵצָב בָּא כְּתוּצָאָה מֵהַבְּצִיעָה.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'נְהוֹרָא דְיוֹסֵף' שְׁמִכִּירַת יוֹסֵף הִיְתָה עוֹן נְטִילַת שַׁחַד, כִּינּוּן שֶׁהָאֲחִים פָּסְקוּ שֶׁהוּא חֵיב מִיתָה, וּמְכָרוּ אוֹתוֹ בְּכֶסֶף, וְקִנּוּ לְעַצְמָם נְעָלִים, יוֹצֵא שְׁלֵקְחוּ שַׁחַד וְנִהְנוּ מִפְּסֵק הַדִּין שְׁלָהֶם. וּבְאֲרָנוּ שֶׁשַׁחַד הוּא סִפִּין חַד שְׁמַעוֹת אֶת חֲתוּךְ הַדִּין. וְכֵן נִרְאָה שִׁישׁ רֵמֵז בַּפְּסוּק שִׁיהוּדָה אִמֵר בְּזִמְן הַמְכִירָה, שֶׁהוּא מְזַלֵּל בְּחִיתוּךְ הַחֲצִי שְׁעוּשָׁה יוֹסֵף, (בְּרֵאשִׁית לז, כו) "מֵה בְּצַע כִּי נִהְרַג אֶת אֲחִינוּ וְכִסִּינוּ אֶת דָּמוֹ: לְכוּ וְנִמְכְּרוּנוּ לְיִשְׁמַעְאֵלִים". כִּי בְּצַע פְּרוּשׁוֹ חֲתוּךְ, כְּמוֹ בְּצִיעָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ פְּלִיאָה' (אוֹת כח) מֵה בְּצַע כִּי נִהְרַג אֶת אֲחִינוּ וְנִבְרַךְ בְּרֶכֶת הַמוּצִיא. וְרוֹאִים שֶׁהָאֲחִים חֲשָׁבוּ שְׁמִכִּירַת יוֹסֵף תְּבִיא לָהֶם שְׁפַע פְּרִנְסָה וּמְזוּן, וּמִבּוֹאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהֵם חֲשָׁבוּ שְׁמִכִּירַת יוֹסֵף תְּבִטַל אֶת חֲתוּךְ הַחֲצִי שִׁיוֹסֵף עוֹשָׂה, וְהֵם יִקְבְּלוּ אֶת שְׁתֵּי הַחֲצָאִים. וְכֵן מוֹבָא בְּרֵשׁ"י (בְּרֵאשִׁית לה, כט), שֶׁבְּזִמְן מְכִירַת יוֹסֵף הָיָה יַעֲקֹב בְּגִיל מֵאָה וּשְׁמוֹנָה, כְּמִנְיַן חֲצִי, וְכֵן מְכִירַת יוֹסֵף הִיְתָה בְּשֵׁנֵת ב' אֲלֵפִים ר"ו כְּמִנְיַן גְּבוּרָה. וְכֵן מוֹבָא בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים 'לְהָאֲרִיז' ל' (וישב פד) שִׁיוֹסֵף הָיָה בְּמִכִּירְתוֹ בְּן שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְהִתְחִיל לְהִתְקַשֵּׁר עִם הַיְסוּד שֶׁהוּא בְּסוּד "אִמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב" כְּמִנְיַן י"ז. (בְּבִיאוֹר זֶה סִייעָהנִי הַרְהַ"ג ר' שְׁלֵמָה רִיסְקִין שְׁלִיט"א).

הוספות לגליון הושענה רבה

הַהֲבִדֵל בֵּין צִיּוֹן לִירוּשָׁלַיִם, וְהַקְשֵׁר בֵּין אוֹתוֹ הָאִישׁ וְלֵיל נִיטֵל לְחֶרֶבֶן בֵּית הַמֶּקֶדֶשׁ.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי מְדְרַשׁ תְּלַפְיוֹת' מִבְּעַל ה'שְׁבֵט מוֹסֵר' (עֵרֵךְ יְהוּדָה) "וַיֵּרָא שֵׁם יְהוּדָה בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי וְשֵׁמוֹ שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ וַיְבֵא אֵלֶיהָ". פֶּרֶשׁ רַבִּי שְׁמוּאֵל קְלוּנִימוּס [שֶׁהָיָה אֶחָד הָרֵאשׁוֹנִים]. שׁוּעַ הוּא עֲשׂוֹ, וּבְשִׁבִיל שֶׁהָיָה רֶשַׁע הַפֶּךְ הָאוֹתִיּוֹת וּקְרֵאוֹהוּ שׁוּעַ. וּמוֹסִיף ה'שְׁבֵט מוֹסֵר' אִם קִבְּלָה נִקְבַּל שִׁיהוּדָה לְקַח בְּתוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ, אֶף שֶׁהַדְּבָר קָשָׁה עַד מֵאֵד אֵיךְ לְקַח בֵּת שֶׁל מִי שֶׁהָיָה מְחַזֵּיק עֲצָמוֹ עֲבוּדָה זָרָה. וְרוֹאִים שֶׁעֲשׂוֹ הָיָה חֲמִיו שֶׁל יְהוּדָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁשְׁנֵיהֶם מֵאוֹתוֹ שֶׁרֶשׁ מִמֶּשׁ, וְיְהוּדָה שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְהוֹצִיא אֶת הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּשֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתוֹ, הֵלַךְ לְעֲשׂוֹ לְקַחַת אִשָּׁה מִמֶּנּוּ. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (פְּסָחִים ג.) שֶׁ"בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי" אֵין הַכּוֹנֵה שֶׁהָיָה נִכְדֵּי שֶׁל כְּנַעַן, שֶׁהָיָה אֲבָרָהֶם וַיִּצְחָק הִזְהִירוּ אֶת בְּנֵיהֶם שֶׁלֹּא יִקְחוּ מִבְּנוֹת כְּנַעַן, אֲלֵא הַפְּרוּשׁ אִישׁ סוּחַר, כִּי כְּנַעֲנִי פְּרוּשׁוֹ סוּחַר. [וַיִּתְּכֵן שֶׁהַתּוֹרָה מְצִיגַת בֵּת כְּנַעֲנִי, וְלֹא בֵּת עֲשׂוֹ, לְרַמֵּז שֶׁבֵּת שׁוּעַ הִיְתָה מִצַּד הַטּוֹב שְׁבַעֲשׂוֹ, הֵינּוּ הַבֵּת שֶׁל צַד הַסּוּחַר שְׁבַעֲשׂוֹ, וְלֹא מִצַּד הַרַע שְׁבוֹ]. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי

'כסא רחמים' (פרשת וישב) "ותתפשהו בבגדו ותאמר שכבה עמי", אמרה לו כיצד יהודה אחיך לקח בת שוע, שהיא בת עשו. [כמו שאמרו רז"ל שוע אותיות עשו, מפני שיהודה אמר בלבבו אפשר אחזיר אותה בתשובה כמו שחזר ישמעאל בתשובה]. השיב לה יוסף, יהודה עשה אותה גיורת ולא היתה אשת איש. וזה שכתוב "שכבה עמי ויעזב" ר"ת שו"ע. ונראה להוסיף שלכן פוטיפר בגימטריא עשיו [שפ"ו], כי הוא היה מקלפת עשו שמנסה לפגם את היסוד דקדשה. כפי שמצינו בגמרא (סוטה יג:) "ויקנהו פוטיפר סריס פרעה" אמר רב שקנאו לעצמו בא גבריא אל וסרסו. ומבאר רש"י שקנאו לעצמו למשכב זכור מתוך יפיו. וכן מצינו במדרש קשר בין מעשה אשת פוטיפר, למעשה תמר שממנה נולד שרש דוד. (ילקוט בראשית קמד) ר' אלעזר אומר כפי לסמך מעשה תמר למעשה אשת פוטיפר, מה זו לשם שמים אף זו לשם שמים, דאמר ר' יהושע בן לוי רואה היתה באיסקרוולוגין שלה שהיא עתיד להעמיד ממנה בן ולא היתה יודעת אם ממנה אם מבתה. וכן מובא בספר הישר הקדמון ששמה של אשת פוטיפר היה זליכא, וזליכא בגימטריא גחון וזה שמו של נחש שהוא בגימטריא משיח.

מובא ב'מאירי' (ע"ז י) כבר ידעת שבימיהם היו מונין לשטרות למלכות יונים, ותחלת מלכותם מסוף ארבעים לתחלת בנינו [של בית המקדש השני], ונמצאו ש"פ שנה כשחרב הבית, ומכל מקום לסוף ל"ד לבנינו החלה מלכותם בעולם ומלכו שש שנים, ואחר כך נתפשטה מלכותם ומאותה שעה שנתפשטה מונין להם בכל מקום, ואין מונין להם אותם שש שנים, הרי שמצינו שטר מאחר בשש שנים כגון שיצאה שטר בשנת החרבן שהוא אומר שפ"ו שנים למלכות יונים, אומרים שסופר זה מנה להם מתחלת מלכותם. רואים שהשתלשל בגשמיות שחרבן בית המקדש היה שפ"ו למלכות יון. והיו כאלו שכתבו בשטרות שיצאו באותה שנה, תאריך שנת שפ"ו. ומבאר לדברינו שהשתלשל בגשמיות שהחרבן התרחש בשנת שפ"ו, לרמז שבשם שפ"ו נמצא שרש החרבן.

מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא.) בעשו כתוב "ויצא הראשון אדמוני וגו', והלא כתוב גם בדוד "ויביאהו והוא אדמוני", אלא עשו מן זהם הזָהָב נעשה, ודוד בזהר הזָהָב נדבק, בעשו כתוב בו "אדמוני כלו כאדרכת שער" שהוא בזהם ופסלת התוך הזָהָב יצא. ובדוד כתוב "עם יפה עינים וטוב ראי". וכן מצינו שהיו עם דוד ארבע מאות איש בדומה לעשו, ככתוב (ש"א כב, ב) "ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכל איש אשר לו נשא וכל איש מר נפש ויהי עליהם לשר ויהיו עמו כארבע מאות איש". וכן מצרע בגימטריא ארבע מאות, ומצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שישורי המשיח הם צרעת. וכן מצינו בגמרא (ע"ז ט:) אמר רבי חנינא אחר ארבע מאות לחורבן, הבית אם יאמר לך אדם, קח שדה שנה אלה דינריו, בדינר אחד אל תקח. רואים שהגמרא הבינה שארבע מאות שנה אחרי החרבן, הגאלה כבר קרובה. ומבאר לדברינו כיון שעברו מהחרבן ארבע מאות שנה, והקלפה המלבישה על החרבן, שיונקת ממספר ארבע מאות סימה את יניקתה, זה הזמן לגאלה.

מובא בספר 'פני יהושע' (קידושין עו:) מצאתי במדרש דאורייה בעצמו היה מבני חת ממש, והיה נושא כליו של גלית, ובאמת נענש דוד על שהשיאו לבת שבע, [אחר שאורייה עזר לו בנצחון על גלית, כי דוד לא יכלו], ואמר לו הקב"ה: חייך אשתך נתת לו. והמקור הוא מאוצר הגאונים (סנהדרין עמוד תקלז) "ויאמר הלוא זאת בת שבע בת אליעם אשת אורייה החתי". אשר אתה עשית אותה אשת אורייה החתי שנתת אותה לו

לְאֶתְנֹן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲז"ל כְּשֶׁבֵּא עִם גְּלִית וְהִיא הַכּוֹבֵעַ [שֶׁל גְּלִית סָגוּר], וְאִין פּוֹתַח כְּדִי לְכַרֵּת אֶת רֵאשׁוֹ, אִז אָמַר לוֹ אוֹרֵיָה אִם אָפְתַח לְךָ תִתֶּן לִי אֵשׁה, אָמַר אֶתֶּן, אָמַר הַקַּב"ה בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל אֶתְּהָ מְחַלְקִי, חֲיִיךְ אֲשַׁתְּךָ נְתוּנָה לּוֹ, הִיא בֵּת שֶׁבַע הָרְאוּיָה לְדוֹד. נִרְאָה לְבָאָר מְדוּעַ הִשִּׂיא דָּוִד אֶת אוֹרֵיָה הַחֲתִי לְבֵת שֶׁבַע, דְּמַצִּינוּ בְּזֵהָר (נח עג:) הַסּוּד שֶׁל בֵּת שֶׁבַע שְׁנִתְּנָה לְאוֹרֵיָה הַחֲתִי בְּרֵאשׁוֹנָה, צֵא וְדִיק וְתִמְצָא, מְדוּעַ נְתַנָּה הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה לְכַנְעֵן עַד שֶׁלֹּא בָּאוּ יִשְׂרָאֵל, וְתִמְצָא דָּבָר זֶה הַכֹּל סוּד אֶחָד וְדָבָר אֶחָד. הֵינּוּ שֶׁהַקַּב"ה מְסוּבָב לְתַת לְסִטְרָא אַחֲרָא אַחֲזִיָּה וַיִּנְיָקָה מִהַקְדָּשָׁה לְפָנֵי שְׁמַיָּע הַזְּמַן, כְּדִי שִׁישְׁמְרוּ עַל הַקְדָּשָׁה בְּבַחֲיִנַת קִלְפָה הַשׁוֹמֵרֶת עַל הַפְּרִי. וְלִכְּוֹן דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּעַצְמוֹ הָיָה הַשְּׁלִיחַ לְהִשִּׂיא אֶת אוֹרֵיָה לְבֵת שֶׁבַע, כִּי הָיָה זֶה לְטוֹבָתוֹ שֶׁל דָּוִד שֶׁלְבַת שֶׁבַע תִּהְיֶה שְׁמִירָה מִהַקְלָפוֹת שִׁיחֲשָׁבוּ שֶׁהִיא בְּרֵשׁוֹתָם.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (פנחס רנא:) ר' שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר "גֹּעַר חֵיַת קָנָה עֲדַת אֲבִירִים בְּעִגְלֵי עַמִּים". "גֹּעַר חֵיַת" זֶה חֵיָה שְׁנֹאֲחַז בָּהּ עֵשׂוֹ, מֵהוּ "קָנָה" זֶה הַזְּכָר שֶׁל זֶה הַחֵיָה הִרְעָה שִׁישׁ לוֹ צֵד קָטָן בְּהַאֲחֻזוֹת הַקְדָּשָׁה, וּמִשׁוּם כֵּן הִיא שׁוֹלְטָת עַל הָעוֹלָם, וְעַל שִׁלְטוֹן זֶה כָּתוּב "קָנָה וְסוּף קָמְלוֹ", "קָנָה" שְׁעֵתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁבְרֵי אוֹתָהּ כְּקָנָה זֶה. רוֹאִים שִׁינִיקַת עֵשׂוֹ מִהַקְדָּשָׁה הִיא דֶּרֶךְ בַּחֲיִנַת קָנָה שֶׁהוּא קוּץ. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעי' לו, ו) "הִנֵּה בְּטַחַת עַל מִשְׁעַנֵּת הַקָּנָה הַרְצוּץ הַזֶּה, עַל מְצָרִים, אֲשֶׁר יִסְמַךְ אִישׁ עָלָיו, וַבֹּא בְּכַפּוֹ וְנִקְבָּהּ", רוֹאִים שֶׁ"קָנָה רְצוּץ". הוּא קוּץ שְׁדוּקָר. וְכֵן רְצוּץ בְּגִימְטְרִיא שִׁפ"ו. וְכֵן מְצִינוּ שֶׁהַמֶּן הַנֶּכֶד שֶׁל עֵשׂוֹ שִׁינִיקַת מְצִינוֹ כְּדִלְקָמֶן, הוּא בַּחֲיִנַת קוּץ, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (אסת"ר ט, ב) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר הַקוּץ לְפָנֵי הַקַּב"ה, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שְׁאִין לִי בְּמָה לְתַלוֹת, אֶתֶּן אֶת עֲצָמֵי וַיִּתְּלָה טָמֵא זֶה, שְׁאֲנִי נִקְרָא שְׁמִי קוּץ, וְהוּא קוּץ מְכַאֵיב, וְנֹאָה שִׁיִּתְּלָה קוּץ עַל קוּץ, וּמִמֶּנּוּ מְצָאוֹ וְעֵשָׂאוֹ, וְכִינּוֹן שֶׁהִבִּיאָהוּ לְפָנָיו הַכִּינוֹ עַל פֶּתַח בֵּיתוֹ וּמִדָּד עֲצָמוֹ עָלָיו לְהִרְאוֹת עַבְדּוֹ הַיָּאֵךְ יִתְּלָה מְרַדְּכֵי עָלָיו, הִשִּׁיבְתוֹ בֵּת קוֹל, נֹאָה לְךָ הָעֵץ מִתְקַן לְךָ הָעֵץ מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית. נִרְאָה דְּזֶה סוּד קָץ הַגְּאֵלָה, שֶׁה' יוֹצִיא אֶת הָאוֹת ו' מִהַקוּץ שֶׁל עֵשׂוֹ, שְׁמַמְנָה הוּא יוֹנֵק, וְתִשְׁאַרְנָה אוֹתִיוֹת קָץ, כְּפִי שֶׁבִּאָרְנוּ שֶׁבְטוֹל יְנִיקַת עֵשׂוֹ, הוּא הַדִּין הַגְּדוֹל שֶׁל הַקָּץ, וּבְזֶה תְלוּיָהּ הַגְּאֵלָה. וְכֵן קוּץ נִרְמַז בְּתַבַּת שְׁקוּץ. וְכֵן קוּץ בְּגִימְטְרִיא מְצִינוֹ, דִּינִיקַת הַקוּץ הִיא מְצִינוֹ. וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (ירמ' ט, יח) "קוֹל נְהִי נִשְׁמַע מְצִינוֹ אִיךְ שְׁדָדְנוּ בְּשָׁנוֹ מֵאִד כִּי עֲזָבְנוּ אָרֶץ כִּי הִשְׁלִיכּוּ מִשְׁכְּנוֹתֵינוּ". וְהוֹסִיף הַרַח"ג ר' אֲבָרְהָם פֶּלְדְּמָן שְׁלִיט"א שֶׁהַשְּׁעִיר לְעֲזָאזֵל הִיא נוֹתֵן יְנִיקָה לְקִלְפַת עֵשׂוֹ מִבֵּית הַמְקָדָשׁ, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (צו כח.) שֶׁהַשְּׁעִיר לְעֲזָאזֵל הוּא כְּנֶגֶד "עֵשׂוֹ אִישׁ שְׁעִיר", אוֹתוֹ הָיוּ דוֹחֲפִים עַל הַצּוּק אוֹתִיוֹת קוּץ, כְּמוֹבָא בְּמִשְׁנָה (יומא זז.), לְרַמֵּז שִׁינִיקַת עֵשׂוֹ הִיא מְבַחֲיִנַת קוּץ. [וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת כְּשִׁישׁ חֲשֵׁשׁ לְמִשְׁבֵּר

כְּלָפְלֵי גְדוֹל בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם הֵם קוֹרְאִים לוֹ מְצוּק].

ה'חַתֵּם סוֹפֵר שׁוֹאֵל ('תורת משה' דרוש לז' אדר, דרשות לח' טבת) מְדוּעַ צוֹם עֲשָׂרָה בְּטַבַּת חֲמוּר יוֹתֵר מִצוֹם תְּשַׁעָה בְּאָב, כְּפִי שְׁרוֹאִים שֶׁצוֹם תְּשַׁעָה בְּאָב אֵינוֹ דוֹחָה שְׁבֵת, וְצוֹם עֲשָׂרָה בְּטַבַּת דוֹחָה שְׁבֵת. [בְּלוֹחַ שְׁלֵנוֹ עֲשָׂרָה בְּטַבַּת לֹא יַחוּל בְּשְׁבֵת, אֲבָל אִם מְקַדְּשִׁים עַל פִּי הָרְאִיָּה, תִּכְנֵן שִׁיחוּל]. וּמִבָּאָר ה'חַתֵּם סוֹפֵר שֶׁהַתְּחִלַּת הַצָּרָה קָשָׁה יוֹתֵר מִגְּמַר הַצָּרָה, כִּי שֵׁם הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁל כָּל הַצָּרוֹת, וְכֹל הַשְּׂאָר הֵם תּוֹצְאָה מִמָּה שֶׁהַתְּחִיל שֵׁם. וְאֶדְרָבָה גְּמַר הַצָּרוֹת מְצִינָן אֶת סוּף הַצָּרוֹת וַיִּתְּחַלַּת צְמִיחַת הַיְשׁוּעָה שְׁנוֹלָד מִשִּׁיחַ בְּתִשְׁעָה בְּאָב. וּמוֹסִיף ה'חַתֵּם סוֹפֵר בְּכָל דוֹר וְדוֹר כְּשֶׁמַּגִּיעַ אוֹתוֹ יוֹם שֶׁל עֲשָׂרָה בְּטַבַּת, יוֹשְׁבֵינָן בֵּית דִּין שֶׁלְמַעְלָה וְגוֹזְרִין הַחֲרָבָן שֶׁל כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה. נִרְאָה דְּלִכְּוֹן מְצִינִים אֶת צִרְתֵּי הַנְּצִרוֹת בְּחִדָּשׁ טַבַּת שְׂאֵז חַל הַנִּיטֵל, לְרַמֵּז שֶׁצִּרְתֵּי הַנִּיטֵל הִיא בְּבַחֲיִנַת עֲשָׂרָה בְּטַבַּת, כְּשֵׁם שֶׁעֲשָׂרָה בְּטַבַּת הוּא הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁל חֲרָבָן בֵּית הַמְקָדָשׁ, כֵּן צִרְתֵּי הַנִּיטֵל שְׁבָה נְחָרְבָה צִינוֹן הִיא שֶׁרֶשׁ הַשֶּׁרֶשִׁים שֶׁל חֲרָבָן בֵּית הַמְקָדָשׁ כְּדִלְעִיל. וּבִסְפֵר 'לְקוּטֵי לִוִי יִצְחָק'

מובא שחדש טבת הוא החדש העשירי, בחינת מלכות, שהיא הספירה העשירית. לכן נקרא טבת מלשון ט' בת. היינו ט' ספירות שמשפיעות לבת, שהיא המלכות, וכפי שמובא ברש"י (אסתר ב, טז) שחדש טבת הוא עת צנה שהגוף נהנה מן הגוף. וכן טבת הוא מלשון הטבת הגרות. ולכן תקופת טבת, היא התקופה הרביעית, דמלכות היא האות הרביעית שבשם הוי"ה. ומבאר לדברינו שחדש זה הוא שרש המלכות, ובפרט יום העשירי בטבת שהוא עשירי שבשעשירי, בבחינת מלכות שבמלכות. וכן מובא בספר 'רגל ישרה' (מערכת ט' אות י"ז) שבלייל ניטל מתגברת קלפת הכלב, ומביא שם כמה מעשים על יהודים שלמדו בלייל ניטל וניזוקו מכלב. ובארנו לעיל שקלפת הכלב מלבישה על היסוד שבמלכות.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

מובא בספר 'צדיק יסוד עולם' לארז"ל (מודפס בסוף שער היחודים הוצאת החיים והשלום) "ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר" ח"י הוא בסוד יסוד, ה"ה הוא ת"ת. ויש בכאן רמז גדול שלא נתן לכתב באשר שנוגע אל זמן הגאולה. וכן "חי הוי"ה שכבי עד הבקר" עם האותיות בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב שאמר בעז לרות (רות ג, יח) "ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין אין יפל דבר" ר"ת בגימטריא תשע"ג. כתוב (בראשית מט, א) "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים". ומצינו בזהר (ויחי רלד:) שיעקב הסתיר ברמז בפסוק הזה את זמן הגאולה. והמלים "יקרא אתכם" בגימטריא תשע"ב. וכן מובא בספר 'מרגניתא דבי רבנן' בשם האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל שיעקב רצה לגלות את הקץ של בעתה, ולא את קץ אחישנה, כי לא שיך שיגלה דבר התלוי בבחירה. ומבאר שלכן נסתלקה מיעקב השכינה, כי הוא רצה לקטרג על ישראל שלא יזכו לאחישנה, רק לבעתה.

הראו לי ספר 'תרבות המאה והיהדות' מהרב גלזרסון ופרופסור הארליק, שמביאים תרבויות של גוים מלפני יותר מ-2000 שנה שהתייחסו לשנת 2012 למנינם כסוף העולם, וביתר דיוק הם מסימים את הלוח שלהם ביום עשרה בטבת ה'תשע"ג. והמאה הגיעו לזה על פי מדע האסטרונומיה, שעומד לחול שנוי גדול בשנת 2012 שלאשונה יקבל פדור הארץ אנרגיה באפן ישיר מקו ההונב, שהוא הקו שנותן את האנרגיה לשמש וכוכבים וכו'. ולא כמו תמיד שפדור הארץ מקבל רק דרך השמש וכוכבים. ומביא שם תגליות מדעיות גדולות נוספות, שמיעדות לשנה הזאת. ונראה דכל זה מרמז בכתוב (ישעי' לד, ז) "ונמקו כל צבא השמים ונגלו כספר השמים וכל צבאם יבול כנבל עלה מגפן וכנבלת מתאנה". ומבאר המלבי"ם "ונמקו", מציור שפל עם ועם יש לו שרש בשמים שממנו משך שפעו כחו וקיומו, ואלה הם הנקראים שרי העמים ההם. ואם העם נופל למטה ושרשו קים בשמים דומה כעץ שנקטע ושרשו נשאר, שעוד ישוב ומתחתיו יצמח, לזה אמר שגם צבא השמים ששם כחם השרשי ימקו כבשר הנימוק בהעדר החיות. "ונגלו כספר", העמים הקדמונים היה להם השמים כספר, בו היו מביטים בחכמת האצטגנינות אשר היה להם בעת ההיא, כל העתיד לבא עליהם, והיו מיחסים כל מדינה ומדינה לכוכב מיוחד, ובספר הזה לפי האותות והסימנים שהיה להם היו קוראים כל העתיד. עתה כי יסור צלם, יגלל הספר הזה, והקוראים לא יוכלו

